

CARTA A LES TERRES DE SUMACÀRCER per Vicente Ramos

"El único termómetro para graduar las licencias o las prescripciones ha de ser el bien o el mal de la especie humana (A.J. Cavanilles,1795)

A les meues benvolgudes "Terres de Sumacàrcer":

En la vostra carta rebuda he vist la vostra enorme preocupació i disgust, perquè esteu observant un intent de creixement descontrolat de Plantes Solars Fotovoltaïques: 8 projectes a Font de la Figuera, 1 línia d'Alta tensió entre Almansa i Montesa, 2 projectes a Moixent (totalment paralitzades per la negativa dels pobles: Moixent, Fontanars, Font de la Figuera) i ara, el que vos faltava, una planta Solar Fotovoltaica en Sumacàrcer de prop de 300.000 plaques i una superfície de 245,31 hectàrees amb una potència activa de 134,31 MWn (megavats) amb la seua infraestructura d'evacuació d'alta tensió en els termes de Sumacàrcer, Navarrés, Antella, Cotes, Càrcer, Alcàntera de Xúquer, Beneixida, Castelló.

Sé que m'heu transmés el gran problema, coneixeu la meua professió d'Enginyer Agrònom i la meua vocació per la terra, m'agrada la terra, m'agrada la meua terra que sou vosaltres. Cada vegada que camine per la terra de Sumacàrcer em ruboritze, no ho puc evitar, vaig en silenci, amb sigil. Crec que sempre heu estat ací... Parle, murmure a tots els arbres ja siguen tarongers, oliveres, o qualsevol altre tipus d'arbre, mentre camine entre vosaltres... les meues terres... el meu poble.

Orgull d'una ubicació bellíssima que teniu totes les terres del meu poble tant sigueu de secà com de regadiu que sou capaços de transmetre tota la passió per l' "AGRICULTURA" que es respira ací des de fa milers d'anys... ens ajudeu a crear una aventura inoblidable perquè el natural, el que ix del cor sempre és bo...

La meua reflexió, en contestar-vos, ha de començar pel passat... Què diran els nostres avantpassats? L'origen d'una terra és la seua destinació. I em remonte al botànic Cavanilles (1.745-1.804), en la seua visita a estes terres (1791-1.793):***"Para atravesar á Sumacárcel atravesé el dilatado viñedo conocido con el nombre de MATET de Chella, llegué á la altura llamada Puntal de la Vidala... Bolbayte se veía como á una legua hácia el Sudeste, y en la misma dirección parte de la Solana de la Ayora: quedaba á la derecha Navarrés, y á la izquierda Chella y Anna. Mirando el mediodía se reconocía Enguera...Por la parte septentrional se descubría el Xucar, y Tous á su izquierda: veíanse las varias curvas que forma el rio hasta salir al valle de Cárcer... Iba baxando hácia Sumacárcel y por todas partes descubría vegetales. Los algarrobos parecen nativos en aquel suelo vista la facilidad que crecen, se multiplican y dan fruto sin más trabajo que inxertarlos... Hallé al paso la fuente de la Teja... pasé de secano cultivado, hácia el canal de riego, y llegué al pueblo, que tiene 200 vecinos, todos labradores... riegan sus tierras con las aguas que forman del Xucar en la confluencia de escalona, y por eso se llama el canal de riego, acequia de escalona. Entre el Xucar y la acequia están dichas huertas, destinadas principalmente á moreras, maíces y trigos..."***

Els últims 230 anys l'agricultura ha canviat passant per diversos cultius d'interés en el secà Oliveres i Garroferes, en el regadiu arròs, cítrics, alcocats, kakis, etc... i en els pròxims 230 anys també canviarà amb total seguretat. El que no podem permetre mai és que des del Puntal de la Vidala no es continue veient el mateix paisatge que ens va descriure Cavanilles. No es pot permetre que el que vegem des d'eixe xicotet cim siga 300.000 armadures metàl·liques amb intenció de lluitar contra tots nosaltres.

Ara, sabeu que no m'agrada el color gris, han de vindre de fora homes amb vestits grisos, amb maletins grisos carregats de diners i dir-nos el que hem de fer amb vosaltres, d'estes persones grises només podem aconseguir un territori gris, i ens el deixen per sempre, perquè a partir de que siguen els propietaris, s'emporten el negoci, ningú ens protegirà perquè si hi ha una llei de la seua part són capaços de trencar el paisatge bellíssim d'un poble impressionant. El nostre territori és el nostre orgull.

Hi ha moltes zones en esta extensa Espanya que són grises i el seu territori és gris, i amb molt de sol, allí han de dirigir tots els seus esforços, en vosaltres les nostres terres, el sol ha de ser per a l'Agricultura no per a l'energia.

Sabem que estem més prop dels centres de consum, no és el mateix, fer aquesta planta en Sumacàrcer a 60 quilòmetres de València que fer-ho a Almansa (saturada ja) o Albacete a una distància de 200 quilòmetres; però això és la solució econòmica que han de veure els homes de gris.

Buscarem en les terres de Sumacàrcer l'interés general de Sumacàrcer, no l'interés de 5-6 rics i la resta de la població eixirem empobrits perquè el paisatge, els cultius, el turisme s'empobrirà. Cal salvar el "territori" i a Sumacàrcer.

Qui de nosaltres vol fer-vos aquest mal irreparable?

Les autoritats polítiques segur que n'hi ha que no volen i altres que sí. Els propietaris de les terres de Sumacàrcer segur que n'hi ha que no volen i altres que sí. Les associacions implicades ja siguen sobre el reg, sobre ecologistes, caçadors, i altres, segur que hi haurà persones que no volen i altres que sí.

Bé, a tots els que estem implicats ací, vos pregue que ho penseu detingudament ja que serà la manera de veure les nítides imatges de la catàstrofe que se'ns ve damunt, un abans i un després de la Planta Solar Fotovoltaica i no podem permetre que per beneficiar-se uns pocs siga el mal de tots...

No podem tindre la filosofia de salvar a 10-12 persones... No podem fer negoci del territori. Hi ha unes terres que donen diners (a uns pocs) i hi ha terres que a través de l'agricultura i la seua bellesa també ens donen diners a tots. Hem sentit que la gent es pot comprar. El "territori" és comprable... vos dic que el paisatge no es ven. No podem canviar la nostra forma de vida, ací tenim un arrelament a la terra. I tots tenim cabuda ací.

Les necessitats estan a les ciutats, en les grans ciutats, són ciutats mortes sense la nostra ajuda, per això, l'home de gris que es dedique a crear solucions diferents per a les ciutats abans de voler destruir la nostra bellesa. La ciutat necessita aigua (ja li l'hem portada des d'ací), necessita energia que li la porten des de les zones on la terra és una terra erma, desèrtica, que no té cap valor: agrícola, paisatgístic, encara que l'evacuació de l'energia que es produïska siga més cara pel seu recorregut més llarg.

Per això, tots: alcaldia, regidors de l'ajuntament, propietaris de les terres, associacions d'interés en les terres de Sumacàrcer, associacions que es puguen crear per a aquest tema tan important etc... han de buscar, mitjançant la contractació d'advocats especialitzats en la resolució d'aquests conflictes, que n'hi ha perquè han intervingut en altres conflictes anteriors amb èxit, les alegacions tant positives com negatives per a solucionar aquesta situació que ens han creat des de fora i que tant ens pot perjudicar.

Acabe recordant a Cavanilles, recordant als nostres besavis, avis, pares que han donat tant per les nostres terres i el nostre poble; amb un missatge clar i rotund que dins de 100-200 anys ningú haja de recordar-se de nosaltres, perquè convertim unes terres amb sol, lluentor, llum i inigualables, en unes terres grises en mans de persones que no tenen res a veure amb el que ara tenim i vam tindre. Vos diem a vosaltres terres de Sumacàrcer que sereu el que hui nosaltres vulguem que sigueu, no hi ha marxa enrere. I no oblidem el que ens va deixar escrit **Chesterton**: *"En el borde del precipicio sólo hay una manera de ir para adelante: dar un paso atrás"*.

Distingides terres de Sumacàrcer:

Hui un dia calorós d'aquest mes de juliol de 2.023, davant de totes vosaltres: Terres de Sumacàrcer, hem de prendre el compromís de presentar al món unes terres dignes, defensant-les de qualsevol atac que trenque la bellesa agrícola i paisatgística que teniu, perquè nosaltres estem de pas, uns altres agarraran el nostre testimoni i no ens agradaria que veren 300.000 armadures de ferro abalançant-se contra ells i el seu futur.

Perquè cal estar convençut, molt convençut i jo ho estic, que tard o pronte tornarem a la terra i vos necessitarem, no poc sinó molt, a vosaltres "TERRES DE SUMACÀRCER", la meua més sincera gratitud per la vostra confiança i la vostra entrega perquè reconec que coincidíu totalment amb la mare Teresa de Calcuta quan ens va dir: *"Que nadie se acerque jamás a ti sin que al irse se sienta un poco mejor y más feliz"*.

Sumacàrcer a 4 de juliol de 2.023